

give saa lave Lønninger, som Tilfældet nu er. — Jeg skal, som sagt, anbefale det foreliggende Lovforslag til Tingets velvilige Behandling og til hurtigst mulig Vedtagelse, da Ministeren jo udtalte, at det var af Vigtighed, at Loven kom hurtig frem.

Reedtz-Thott: Ved Loven om Konsulatvæsenet af 14. April 1893 skete der jo en fuldstændig Forandring med Hensyn til Konsulatgebyrernes Optrækning. De bleve tidligere opkrævede af vedkommende Konsul og altsaa givne ham som Betaling, saa at de slet ikke kom ind i Statskassen. Efter lange Forhandlinger om, hvorledes man skulde ordne de Forhold, blev Resultatet altsaa Loven af 1893, hvor det blev bestemt, at herefter skulde der gives en fast halvaarlig Konsulatafgift, af Sejlskibe 17 Øre, af Dampskibe 50 Øre, alt pr. Registerton, som en Statsafgift, og at Staten dernæst skulde udrede Betaling til Konsulerne. Ved den Lejlighed blev man ogsaa enig om, at det vilde være heldigst paa enkelte større Pladser at have udsendte Konsuler og Vicekonsuler. Hvor de skulde være, var man derimod den Gang ikke enig om; man sagde, at det var bedst at lade det staa hen, ikke at fastsætte disse Pladser, men lade Erfaringen vise de Steder, hvor der var bedst Brug for dem. Derfor blev det i Loven fastsat, at der ud over den Sum, som man antog vilde komme ind ved Konsulatafgifterne, kunde anvendes indtil 30,000 Kr. til Lønning af saadanne udsendte Konsuler. Senere er jo kommet Loven af 31. Januar 1896, hvorved Konsulatafgifterne bleve fastsatte til 12 Øre for Sejlskibe og 55 Øre for Dampskibe, og i denne Lov blev der saa nævnt en Række større Pladser, hvor Konsulatet ikke skulde kunne besættes, uden at der var truffet Bestemmelse, om der skulde være en udsendt Konsul eller en valgt Konsul. Grunden til, at man ikke straks bestemte sig for, hvilke Steder man vilde have udsendte Konsuler, altsaa med den deraf følgende Udgift for Statskassen, var for det første den, at man ønskede ved Forsøg at komme til en Mening herom, og for det andet, at man ikke ønskede at faa en alt for stor Udgift for Statskassen. Resultatet af denne Ordning blev, at en Plads kun kunde besættes efter at være behandlet i Rigsdagen, og at selve Lønningen skulde optages paa Finansloven. Allerede den Gang blev det stærkt fremhævet, at det da vilde være meget vanskeligt at faa en Ordning, som

kunde tilfredsstillende, fordi man meget vanskeligt kunde sige til en Mand: Vil De gaa derud? det kan være, De en Gang bliver ansat, hvis der kommer en Bevilling dertil, og hvis man overhovedet mener, at der skal en Mand derud. Det lykkedes dog ikke lige over for den Modstand, som navnlig af Formanden i det andet Tings Udvalg blev rejst derimod, at faa denne Sag ordnet saaledes som det ønskedes af Ministeriet, og allerede den Gang blev det, som sagt, forudsagt, at der vilde indtræde for Administrationen store Vanskeligheder ved Lovens Gennemførelse, men da den medførte andre Fordele, mente man dog ikke den Gang at ville lade den strande paa den nævnte Bestemmelse. Jeg kan altsaa kun i allerhøjeste Grad anbefale dette Lovforslag. Jeg tror, at der derved kan vindes den Fasthed paa dette Omraade i Administrationen, som er ganske nødvendig, hvis man skal naa det Resultat, man har ønsket, nemlig at faa Folk, man kan være tjent med, til at indtage saadanne Stillinger. Stillingen er, som der allerede er sagt af en foregaaende Taler, ikke stærkt lønnet, og naar den vedkommende saa oven i Købet skal sidde i Konstitution, hvor han væsentlig kun har nogen Kontorholdsgodtgørelse, er det næsten umuligt at faa en saadan Plads tilfredsstillende besat. — Jeg er ikke enig i, at det ikke er heldigt paa adskillige af de oversøiske Pladser at have en Mand, hvis hele Tid er helliget til den Opgave at være Konsul og skaffe Efterretninger for den danske Handel. Vi maa dog erindre, at det har en ganske overordentlig Betydning ogsaa for den danske Skibsfart, at der kan komme saadanne Efterretninger, som kunne behandles og bruges, støttede paa Iagttagelser af en Mand, hvis Interesse udelukkende er bunden til dette ene Hverv. Den danske Skibsfart er jo lykkeligvis stadig stigende i Omfang, og det drejer sig der om mange Penge. Den sidste statistiske Opgørelse anslaa Bruttoindtægten, som den danske Skibsfart har opsejlet i 1902, til over 50 Millioner Kroner, saa det er altsaa store Formuer, der indvindes i et enkelt Aar. For Skibsfarten har det sin Betydning, at der kan komme gode Anvisninger fra saadanne Konsuler. Om jeg end naturligvis mener, at der ogsaa fra valgte Konsuler, fra store Forretningsfolk i de vedkommende Byer, tidt kan komme meget gode Beretninger, og at de ofte kunne have større Indsigt paa visse Omraader end en udsendt Mand, mener jeg dog, at den, som med en be-